

BRENZOVICS MARIANNA

ELŐSZÓ

Mikor ezt írom a szeles, borult szombat reggelen, hidegen napos szobában, feszült fényszögek alatt, fölemésztő megváltásvágygal, mint kísérleti patkány a kalitkában, mint kimerült igásállat a bolygóbányában, a szolgaságot követelő isten parancsára, megértettem, hogy számomra az egész világ kiúttalan.

Az élet haldoklik. Én vagyok az utolsó, aki él. Velem van az utolsó élet. Az idők romlása kegyetlen. Megszállnak, mint a roskatag tetvek. Az idő romlása olyan nehéz, mint egy több tonnás toxikus kő, amit a szívedbe varrtak. Az idő romlása olyan könnyű, mint a tavaszi szél hozta bűz. Az idő a pokol méhe, amelyben sorssá növekednek az ördögi csfák. Senki sem ismerheti meg a sorsát, senki sem önmagából jött, senki sem önmaga ura. Senki sem lehet boldog, mindenki a pokolból jött, mindenkinek a halál az ura.

Anyámból jöttem, anyám nagymamámé, és így tovább, ez a rendszer. A rendszer olyan, mint az a jellegzetes szláv fajték, a matrjona baba, amely egymásba rakott, egyre kisebb, kettészedhető babákból áll, többek között a kis porcelán figurák mellett nagymamám vitrinében.

Nagymamám feketében jár. Mit gyászol? A reményt gyászolja. A földet törö, évről évre. A föld kifárasztja nagymamám, nagymamám kifárasztja a földet. A földbe dugdossa a magokat, megdugja a földet. Amit kihord a föld, nagymamám megeszi. Nagymamám felfalja a föld gyermekeit. Nagymamám felfalják a föld gyermekei, szétrágják a férgek. Nagymamám a gyomrába temeti a föld halottait, a föld a gyomrába temeti nagymamám testrészeit. Minden fal és emészt. Nagymamám sötét, de van benne fény, amit csőrükben felcsipegetnek a madarak és szerteszórnak a levegőben.

A kutyám látja a szellemeket. Amikor kérem a szellemeket, hogy adjanak jelet, a kutyám felugat. Gonosz szellemek jönnek, ezért ugat, ha jók jönnének, csaholna. A kutyám szeret engem. Igazából nem is az én kutyám, csak egyszer megkértem, hogy vigyázzak rá. Be volt zárva egy ketreche a hatalmas, prémes testű állat. Mindig kiengedtem, együtt játszottunk, együtt pihentük a nyári kertben. Hullottak a körték, méllázva ettük a kutyámmal. Soha nem felejttem el a vele töltött fényes napokat. És azóta is rá gondolok, hogy vár engem a ketrecében. Elárultam őt, ilyenkor fojtogat

a sírás. Tehetetlenül fekszem a szobámban, a saját ketrecemben, és nem bírok elindulni felé.

A kutyámat szeretem, a fákat, a madarakat. A megforgatott földet, a nagy vizeket. Téged szerettelek, a szemeidet, velük a végtelenbe néztem. Iszonyúan fájtál, égett a mellkasom, megbénultak a karjaim, emiatt sohasem öleltelek. Azt mondtad, a hattyúk elúsztak máshová, mire megjöttem. Szavaidra feltámadt a szél, eleredt az eső. Sokáig néztük az esőben a partról a folyót. Találkozásaink előtt mindig megsebezted magad, a hüvelykujjad vágta el, a bal csuklódat. Annyira szerettelek, hogy meg akartam halni. Felhívtalak, hogy elmondjam, de nem vetted fel. Csak nekem nem veszed fel? Ma meghalok. Ötször hívtál, ötször nem vettem fel, ötödik nap születtem. Akkor untál meg. Azóta kivágtam az agyamból minden reménységet, minden szépséget, egy farkas mohóságával kiteptem a húsból minden örömet.

Mindenkinek a maga élete a legrosszabb. Rosszul kezdődik, és egyre rosszabb. A mai nap rosszul kezdődött, majd egyre rosszabb lett. Hajnalig a monitort bámultam, vártam valami jelre, de semmi. Leveleket írogattam az exeimnek, válaszoltak, de beszélgetni nem akartak velem. Az egyik kedvesebb volt, de nem volt túl érdeklődő, ezért átküldtem neki a tengerparton készült fotóimat. Azt írta, hogy jól nézek ki. Akkor baszunk? – kérdeztem. Nem gondoltam komolyan, eleve nem hagyhattam el a várost, ő meg nem jöhetett ide. Meg különben is, nem is vágytam semmiféle érintkezésre, mert sose volt jó vele a szex. Csak sémákat írt: „ahogy gondolod, tiszteletben tartom a döntésed, most épp dolgozom”, pontosan így is dugott, mintha ott se lenne, mintha ott se lennék. Mintha nem lenne szeretet. Nekem viszont angyali érintésre volt szükségem. Nekem viszont Istenre volt szükségem, aki megvált. Valakire, aki beszél hozzám, aki engem dug. Kértem, hogy beszéljen velem, erre elhallgatott. Töröltem a *beszélgetésünket*. A kukából is töröltem, nehogy kíváncsiságból belenézzek. El akarom felejteni, jól akarok lenni. Jól kell lennem, vigyázni magamra, Istenre. Imádkozni, este, amikor nem zavarnak. Akkor én nyugodtan felülök az ágyamban, fekapcsolom a villanyt és imádkozom. Nem gondolok semmit se. Hanem azt mondom, amit kell. Egyedül kell imádkozni és a sötétben lenni, felkapcsolni a villanyt, és akkor mindig ott van a hátunk mögött az Isten, és eltakarodnak a démonok.

A démonok a sötétben és a fényben is ott vannak. A sötétben előmászhatnak a sarkokból és a torkomnak esnek. Add fel, ordítják. Nincs jövő, nincs múlt, nincs jelen, csak fájdalom, sírás, förtelmes egyedüllét. Nappal a fölösleges utcák, terek, törzsi agónia, szól a parkban Joly és Suzy. Kik ezek? Nem

ismered? Mindenki ismeri őket és szereti. Ásítok, benéznek a számba, mert hagyom. A démonok szája hatalmas, mindenkit elnyel, mindenki benne üvölt.

Benned van a sorsod, akár akarod, akár nem. Benned van az élet, akár akarod, akár nem. Benned van a halál, akár akarod, akár nem. Az elméd végtelen, a szenvedése végtelen. Ki vagy tömve aggyal, sorssal, halállal és étellel. A sors az elméd, élet és halál olyan hévvel hágnak meg, hogy a csontjaid szanaszét repülnek.

Nyugodtnak lenni, mint a lapos gumi, ami leeresztett és mozdulatlan. Mindig a nyugalmat kerestem, nekem isten a nyugalom. Hívom, gyere nyugalom, költözz belém, tölts ki. Ha egy reggel arra ébredek, hogy minden jól van, azért van, mert nyugodt vagyok. Nyugodt, mert épp nem függök semmitől. Nyugalomfüggő vagyok. Iszom, hogy nyugodjak le, cigizek, hogy nyugodjak le, aztán elveszítem a nyugalmat, és újra megharcolok érte. És mihelyst nyugodt vagyok, már nem érdekel a nyugalom, inkább még nyugodtabb akarok lenni, vagy elegendem van a nyugalomtól, és csinállok valamit, amitől elveszítem a nyugalmat, annyira, hogy újra könyörgök a nyugaloméért, mert bennem van a nyugalom, akár akarom, akár nem.

A hurrikán belsejében szélcsend van. Lelkünk, mint az örvény. A szélén ott a sok szemét, és fölkaavart, iszapos gondolat, sáros érzés, szorongás és félelem, a közepén csend van és nyugalom, néha rémülettel teli csend és nyugalom.

